

[Simonsen.]

lertid ikke på det pågældende tidspunkt, og derfor mener jeg sådan set, det er rimeligt at konkludere, at man ikke har ønsket at prioritere forhøjelsen af dagpengene forud for andre goder i forbindelse med overenskomstforhandlingerne.

Jeg har med meget stor interesse lyttet til hele hr. Finn Christensens argumentation i forbindelse med spørgsmålet om, hvad det betyder at forhøje loftet fra 80 til 90 pct., og hvad det betyder med et højere maksimumsbeløb osv. Hr. Finn Christensen nævnte bl. a., at det netop var udtryk for en moderne socialpolitisk linje, og hvis der var noget indhold i det, som mange talte om, at hjælpe de lavtlønnede, så måtte man her stå på vognen og køre med. Dertil vil jeg gerne sige, at jeg er ikke utilbøjelig til at tro, som jeg også har forsøgt at give udtryk for under debatten om arbejdsløshedsforsikringen, at det måske er ved at være en lidt forældet form for socialpolitisk linje. Hvis man f. eks. — og det er jo det samme eksempel, der går igen her — tager en lønmodtager, i dette tilfælde bliver det altså en lønarbejder, med en indtægt på 88.000 kr.*), så vil han under dette system have en 60 pct.s dækning af tabt arbejdsfortjeneste under sygdom. Det er et spørgsmål, om det ikke er et langt større indgreb i hans økonomiske hverdag, end det er for den lavtlønnede. Jeg tror også, vi må konstatere, at det i og for sig ikke er i forbindelse med de sociale ydelser, vi skal hjælpe de lavtlønnede. Dem skal vi, som vi også diskuterede det forleden, hjælpe gennem en forbedret uddannelse, hvorefter mennesker, der i dag har en lav løn, bliver sat i stand til at tjene en højere løn.

Men selvfølgelig, hvis regeringen ønsker at være julemand på tværs af de ønsker, som man i organisationerne har haft på dette område, så er der jo ingen af os andre, der i og for sig kan forhindre det. Men jeg må indrømme, at jeg har meget svært ved at se fornuften i at gennemføre disse ting på nuværende tidspunkt, når man tager den almindelige økonomiske situation i betragtning og de besparelsesbestrebelselser, som ligger — det har jeg da i hvert fald forstået — som et ønske fra budgetministerens side. Det må jo være motivet for det kulegravningsudvalg, der er nedsat. Så kan man nok

*) Skal iflg. taleren være 48.000 kr.

sige, at det virker lidt besynderligt at fremsætte forslag om forhøjede ydelser på et område, hvor parterne, som jeg belyste før, i og for sig ikke selv har fremsat ønske om det. Der var måske en kærkommen lejlighed til netop at finde en besparelse, hvis man skal bevæge sig ud over områder, som umiddelbart hører hjemme i småtingsafdelingen.

Jeg fatter simpelt hen ikke, hvordan regeringen tør spille ud i det omfang, som det er tilfældet her og på andre områder, som er til behandling i denne tid, og dermed skabe forventning hos befolkningen om nogle forbedrede muligheder, som der ikke er realpolitisk dækning for. For det er jo det, der er sandheden: vi bliver alligevel på et eller andet tidspunkt nødsaget til i samarbejde med budgetministeren at indskrænke udgifterne inden for den offentlige sektor.

Man foreslår et beløbsmæssigt loft på 106 kr. i dette forslag eller omregnet en forhøjelse på ikke mindre end 38 kr. 50 øre pr. dag. Det tør nok antydes, at det er et ret stort beløb, der er tale om, og jeg vil da i hvert fald gerne fastslå, at denne forhøjelse har ingen relation til det krav om forhøjelse, der ligger i selve sygesikringsloven, hvor man kun henviser til, at der skal ske en forhøjelse i forhold til den almindelige lønmæssige udvikling siden 1969. Den har dog ikke haft et sådant omfang, at den motiverer en forhøjelse fra 67 kr. 50 øre pr. dag til 106 kr. Jeg synes nok, det er en af de ting, det vil være meget væsentligt at få oplyst under de kommende udvalgsdrøftelser, hvad det egentlig er for en stigning, der er tale om, som dækkes ind under paragraffen i sygesikringsloven.

Jeg synes også nok, der i og for sig er grund til at anføre, at denne forhøjelse, der her finder sted, medfører væsentligt forøgede bidrag for begge grupper, og det bevirker igen, at man kan begynde at tale om et vist indgreb i de aftaler, som er truffet mellem arbejdsmarkedets parter. Jeg er tilhænger af — det vil jeg gerne sætte en meget kraftig streg under — at parterne på arbejdsmarkedet bidrager til denne type ordning i så stor udstrækning som muligt, men jeg mener, at forbedringen i så tilfælde bør ske i forbindelse med overenskomstforhandlinger og ikke midt i en periode.

Dertil skal føjes, at der med forhøjelse af